

De
Regenboogmagiër

Deel 4 in De Strijd om Lavita

De Regenboogmagiër

Deel 4 in De Strijd om Lavita

Francisca Oosterhuis

Schrijver: Francisca Oosterhuis

Coverontwerp: Faccio & Francisca Oosterhuis

ISBN: 9789464486186

©FranciscaOosterhuis

Never give up on the things you believe in ♡

Hoofdstuk 1

De ruimte was compleet in duisternis gehuld. Van voor naar achteren kon je niet zien wie er aanwezig was of wat er allemaal stond. Het was ook onmogelijk om erachter te komen waar deze ruimte zich bevond.

Toch voelde Amira dat er iemand was. Een schim...

Het leek vreemd genoeg niet op een normaal persoon. Maar wat het dan wel moest voorstellen, wist ze niet. Wat ze wel kon waarnemen was dat wie het ook was, veel kracht bezat.

Ze probeerde een stap vooruit te zetten, maar er was iets wat haar tegenhield.

Ze kon haar benen niet bewegen.

Haar hele lichaam niet!

Paniek nam haar in beslag.

Wat was dit?

Een koude bries gleed door haar haren heen.

Ze haalde diep adem om tot rust te komen.

Haar schouders zakten naar beneden en haar paniek ebde weg.

Ze moest kalm blijven, zich focussen op alle kleine dingetjes. Precies zoals Brandon dat van haar had gevraagd.

Misschien kon ze hier niets zien, maar ze kon luisteren en voelen.

Dat briesje vertelde haar dat het geen compleet afgesloten ruimte was.

Maar waar was de schim die ze waarnam?

Ze kon zich niet voortbewegen hier, al konden haar andere zintuigen haar ook wel helpen om de schim te vinden.

Ze concentreerde zich op haar gevoel en dan vooral op de andere aanwezigheid in deze ruimte.

Recht voor zich was een leegte, die zich uitstreckte over de hele ruimte.

Plots merkte ze op waar de schim was.

Vlak achter haar.

Ze wilde zich met een ruk omdraaien, maar was vergeten dat ze zich helemaal niet kon bewegen.

'Je hebt me dus gevonden,' klonk een mannenstem welke ineens uit alle hoeken van de ruimte leek te komen.

Amira drukte haar handen tegen haar oren vanwege het overdonderende geluid dat de echo veroorzaakte. Ze kromp ineen, zich verbazend over het feit dat ze ineens haar handen wel kon bewegen. Iets trok haar handen naar beneden, naast haar lichaam, welke ze vervolgens niet meer kon bewegen.

'Verzet je niet, prinses.'

Amira luisterde niet en worstelde volop tegen... Ja, tegen wat eigenlijk?

Het was alsof die schim de volledige controle had over haar.

'Wie ben je?' vroeg ze met verbazingwekkend vaste stem.

De schim lachte. 'Je zal naar me toe komen, Amira. Maar voor nu blijft mijn identiteit een geheim. Er komt een moment dat je erachter komt met wie je te maken hebt. En dan is het al te laat.'

Een hand greep haar vast in de nek en Amira schreeuwde van pijn en ontzetting, toen magie haar brandde. Ze werd hard naar voren geduwd en viel op de grond voor haar bewustzijn wegzakte.

Met een schok kwam Amira weer in het hier en nu. Ze lag plat op de grond in een vreemde houding: haar armen lagen stijf naast haar lichaam en haar nek lag in een vreemde hoek. Haar hele lijf deed pijn, ze greep naar haar nek waar de pijn het hevigste was. Ze masseerde het kort tot het nare gevoel wat minder werd.

Dan deed ze een poging om omhoog te komen. Haar botten kraakten alsof ze al een eeuwigheid niet in beweging waren gekomen en ze kreunde van de pijn die het veroorzaakte.

Bij alle goden... Wat had die persoon gedaan?

Met moeite wist ze om weer gewoon normaal te gaan zitten en keek kort om zich heen. Ze was in de Koepel der Koningen. Het schitterende Grieks uitzijnde paradijs wat diep onder de stad lag verborgen. Een plek wat alleen bekend was bij de leden van het koningshuis en hun metgezellen.

Hier waren haar voorouders in levende lijve. Ze konden in deze koepel alles doen wat ze wilden. Zelfs het gebruik van magie was mogelijk. Het enige was ze niet konden, was communiceren met de buitenwereld. Zij wisten wat er buiten deze muren gebeurde in de wereld, maar de enigen die ze erover konden vertellen was de Koninklijke familie. En die stonden niet elke dag op de stoep.

Alhoewel... Amira kwam hier regelmatig. Ze trainde samen met Brandon, de eerste regenboogmagiër en koning van Lavita, om haar nog "slapende" magie te wekken. En daarnaast waren ze samen op zoek naar de dreiging die nog boven Lavita hing.

Een paar maanden eerder, de dag na de verlossende strijd met Navarog, had Drogon haar gewaarschuwd voor een zekere hij. Een man die niet alleen Lavita wilde opeisen, maar ook háár als wapen wilde gebruiken. Iets wat ze niet zomaar zou laten gebeuren.

Brandon, die op zijn knieën voor haar zat, keek onderzoekend naar haar. 'Ik neem aan dat je hem hebt gevonden?'

Ze knikte. 'Ja.'

'Weet je waar hij is?'

Ze schudde haar hoofd. 'De ruimte waar hij zich net bevond was helemaal zwart van de duisternis. Wel was het niet een volledig afgesloten ruimte. Er was een frisse wind, maar ik weet niet of dat een aanknopingspunt is waar we ook echt iets aan hebben.

Daarnaast heeft hij zich niet aan me laten zien, al heb ik hem wel kort gesproken.'

'Wat zei hij?'

'Hij leek blij te zijn dat ik hem gevonden had. Maar hij wilde niet zeggen wie hij is. Daar zou ik vanzelf nog achter komen.'

Brandon sloeg gefrustreerd met zijn vuist op de grond. 'Het enige wat ik je vraag is om erachter te komen wie hij is. En je neemt er genoegen mee dat hij zegt dat je er zelf wel achter komt?'

Amira stooft overeind, de pijn van haar lijf negerend. 'Ik kreeg ook geen kans meer om hem iets te vragen, voor hij ervoor zorgde dat het visioen stopte!'

Daar keek Brandon van op. 'Hij stopte het visioen?'

Ze knikte. 'Hij pakte me in mijn nek vast en gooide me tegen de grond. Ik weet niet hoe hij dat deed. Of hoe het überhaupt mogelijk is dat hij me kan aanraken, terwijl ik geen fysiek lichaam heb tijdens visioenen. Navarog kon het ook.'

'Daar zal ik nodig eens wat onderzoek naar moeten doen.' Even observeerde hij haar en zijn blik werd zachter. 'Ga wat rusten, Amira. Over twee dagen hoop ik wat antwoorden voor ons te hebben.'

Blij dat het er voor vandaag op zat, verliet Amira de Koepel der Koningen via de zilveren poort. Omdat ze er even behoefte aan had

om alleen te zijn, liep ze over de Bevroren Weg, welke haar vlakbij de kerkers zou brengen.

Ze dacht na over het bizarre visioen. Eerst kon ze niet lopen. Toen leek het alsof iemand anders de controle over haar lichaam had gehad... Vervolgens de magie die haar weer terug had laten keren naar de Koepel der Koningen. Haar nek deed nog steeds pijn, ondanks de verkoeling die de Bevroren Weg haar gaf. Ze kon de hand er nog steeds voelen zitten. Maar telkens als ze ernaar reikte was er niets. Ze schudde haar hoofd. Ze begreep er helemaal niks van.

Punten zetten, had Rhys haar gezegd.

Telkens bleven haar gedachten hangen in zaken waar ze geen verandering meer in kon brengen. Daar moest ze die punten achter zetten.

De schim kon haar aanraken. Punt.

Hij wist wie ze was. Punt.

Even vielen al haar gedachten stil. Ze liep ondertussen verder door de gang en haar lichaam ontspande. Daardoor werd de pijn in haar nek ook minder. Ze gaf zich over aan de rust die ze voelde, iets wat ze eigenlijk al lange tijd niet meer had gevoeld. De laatste keer dat ze echt volledig tot rust was geweest, zonder stress of druk, was toen ze nog in Liova woonde. Haar leven was daar zoveel makkelijker geweest. Haar dagen hadden bestaan uit klusjes bij de stallen en boogschieten. Daarnaast had ze alle tijd gehad om plezier te hebben met haar vrienden.

Hier in Oros was alles zo anders. Ze had verplichtingen. Nu de rust in de stad een beetje was teruggekeerd en de opbouw ervan prima verliep, begon haar vader steeds met meer verplichtingen voor haar te komen. Maar ze wilde daar niets van weten. Ze had zichzelf andere verplichtingen opgelegd. Zaken die belangrijker waren dan een of andere toespraak.

Ze wilde helpen de bandieten uit de dorpen weg te jagen, gevangen te nemen en achter slot en grendel te stoppen.

Hoewel een groot deel van het land inmiddels bevrijd was, waren er nog steeds verscheidene dorpen die onder het bewind stonden van bandieten. Een stel bandieten die niet aan hun verlies wilden toegeven. Ook Liova was één van de bezette dorpen. Jarenlang was

Liova haar thuis geweest. En nu wilde haar vader dat ze het los zou laten. Dat kon ze toch niet laten gebeuren? Zij kon hen helpen. Dat wilde ze! Dat ging ze ook doen. En haar vader hoefde het niet te weten.

'Je hebt hem gezien,' klonk ineens een donkere stem rechts van haar.

Ze keek verstoord op uit haar gedachten en zag dat ze al in de kerker was. Drogon keek naar haar vanachter de spijlen van zijn cel met een scheef lachje op zijn gezicht.

'Wie?'

'Mijn meester, prinses.'

Ze begreep niet hoe hij dat kon weten. Ze had de schim zelf nog maar net gezien. Hoe kon Drogon, van alle Lavitanen, weten dat ze zijn meester had gezien? Hij had geen magie meer. Dat had ze van hem ontnomen tijdens de eindstrijd. En toch wist hij het.

Hij zag haar verwarring. 'Ik kan zijn energie voelen, Amira. Je hebt hem niet alleen gezien, hij heeft je aangeraakt.'

Nu draaide ze zich helemaal naar hem om. Drogon stond ontspannen tegen de spijlen aan en keek haar aan. Het leek bijna alsof hij zich vermaakte in die cel. Daar moest ze wat aan doen. Ze greep hem bij zijn shirt en trok hem hardhandig tegen de spijlen aan in een pijnlijke houding.

'Hou je kop dicht, Drogon.'

Hij grijnsde verwaand, ondanks zijn onprettige houding. 'Ik mag dan in deze cel zitten, ik heb nog steeds invloed op je.'

Ze duwde hem weg en hij plofte op de grond. 'Dat heb je niet.'

Ze draaide zich om en liep weg.

'Wacht maar, Amira!' riep Drogon haar na. 'Mijn meester zal je laten zien hoeveel invloed wij hebben! Je maakt geen schijn van kans!'

Hoofdstuk 2

Darran liep met gezwinde pas door de gangen van het paleis heen. Hij was zojuist door Rhydian op de hoogte gebracht dat koning Reamon hem wilde spreken. Hij wist al waarvoor.

Niet alleen door zijn gave van het gedachtenlezen. De afgelopen twee maanden werkte hij met de koning samen om op de hoogte te kunnen blijven van wat er gaande was in Lavita. Driekwart van het land was inmiddels vrij van bandieten. De Lavitanen konden daar weer samen hun dorpen opbouwen. Alleen in het zuiden van het land, alles vanaf de Bebeste Hoogten werd nog belaagd door zijn vroegere strijdmakers. Een probleem dat verholpen moest worden. Een maand eerder had hij Aedion, het dorpshef van Liova, gesproken. Hoewel het nog erg gevaarlijk was geweest voor hen om weer terug te keren naar hun thuis, waren hij en een groot deel van de andere strijders toch vertrokken.

Nu, een maand later, zouden ze ongeveer aangekomen zijn in de Bebeste Hoogten. Een maand zonder hindernissen, daar het land verder vrij was.

Hoewel koning Reamon het niet had gewild, had Darran de hele situatie met Amira en Rhysand besproken. Hij kon het ook moeilijk verbergen voor hen. Sinds hij en Amira het metgezellenverbond tussen hen waren aangegaan, had hij een open connectie met hen beide.

Zijn blik viel op zijn onderarm. Een sierlijke zwarte band, omringd door sterren was zichtbaar. Een bliksemschicht die licht leek te geven nu hij ernaar keek, verbond de tekens met elkaar. Zijn duisternis, Rhys' sterrenlicht en Amira's bliksem.

Het was nog wel eens vreemd dat ze met hun drieën verbonden waren. Soms reageerde Rhysand ineens op iets wat hij in zichzelf bedacht. Als Amira dat deed was dat heel prettig. Maar dat Rhysand dat ook kon... Het was... Hij wist niet eens hoe hij het moest noemen.

Merkwaardig.

Darran grinnikte. Natuurlijk reageerde hij nu. *Ja, precies. Het is merkwaardig.*

Wen er maar aan.

Darran kon zich Rhys' grijns voorstellen. Hij schudde zijn hoofd en liep het laatste stukje naar de troonzaal. Hij werd aangedragen door een van de wachters voor hij naar binnen kon lopen.

Vlak voor de troon, waar koning Reamon op zat, stopte hij en boog.

'U heeft me ontboden, Sire?'

'Bedankt dat je zo snel wilde komen, Darran.'

Koning Reamon kwam overeind en gebaarde hem om hem te volgen naar de tafel, welke hij rechtsachter in de zaal had geplaatst. Ze gingen voor de tafel staan en keken uit over een landkaart van Lavita.

Bij ieder dorp in het land stond een groene of een rode stip. De groene betekende dat het dorp vrij was. De rode dat de bandieten er nog steeds aan de leiding waren. Alle dorpjes op de onderste helft van de landkaart waren rood. Dat was geen verrassing voor hem. Hij wist dat de bandieten zich niet zomaar over zouden geven. Daar was een grotere kracht voor nodig dan die de Lavitanen daar bezaten. Zelfs de strijders die daar nu in de buurt waren, konden die kracht niet opbrengen.

'Heb je al gehoord van Aedion?' vroeg Reamon hem.

Darran schudde zijn hoofd. 'Nog niet, maar dat zal niet lang meer duren.'

'Kun je uitzoeken welk dorp ze het eerst bereiken?'

Hij wees naar de kaart. 'Volgens mij komen ze eerst bij Tasil aan. Van daaruit zijn ze van plan om naar het zuidwesten te gaan, richting Liova.'

Reamon wees naar een paar rode stippen, welke in het zuidoosten waren gelegen. 'Wat zijn ze van plan om te doen met die dorpen?'

'Die willen ze bevrijden, nadat de bandieten die nu in het zuidwesten huishouden zijn opgepakt.'

De koning knikte gemoedelijk. 'We komen er wel.'

Darran keek de man aan. 'Weet u zeker dat die mannen en vrouwen het alleen gaan redden? We kunnen op een veel makkelijkere manier de dorpen helpen.'

Een felle blik verscheen in de ogen van de koning. 'Nee. Amira blijft hier.'

'Maar, Sire...'

'Ik zeg nee, Darran.'

De duisternismagiër wist dat hij niet verder hoefde aan te dringen als de koning zo deed. Hij was erg beschermend naar zijn dochter toe. Nadat ze jarenlang in Liova had gewoond, wilde Reamon geen moment meer met haar missen. Al was hun band niet bepaald hecht.

Doordat ze beiden enorm koppig konden zijn, botste het regelmatig tussen hen. Vooral als het aankwam op Amira's leven in het paleis. De etiquette die hier werd toegepast, haatte ze. Ze weigerde om te doen wat anderen wilden. Ze wist hoe ze haar volk wilde helpen. En dat zou ze doen, of haar vader het daar mee eens zou zijn of niet.

Hij verwachtte een reactie van haar te horen, maar ze zei niks. Ze had hem verteld dat ze weer met Brandon ging trainen. Misschien had ze het daar nu gewoon erg druk mee.

'Zoals u wenst, Sire,' zei hij met gebogen hoofd.

Reamon en hij bogen zich weer over de kaart en keken naar de route die Aedion en de anderen zouden afleggen. Het was een behoorlijke route en de bandieten zouden nooit vrijwillig de dorpen opgeven. Er was een grote kans dat er aan beide zijden gewonden zouden vallen.

Ze moesten een goed aanvalsplan hebben. Darran wilde dat nog met Rhys en Amira bespreken. Dat ze ernaartoe zouden gaan was al zeker. Maar hij liet hen niet vertrekken zonder een goeie strategie te hebben. Natuurlijk kon Amira alle bandieten tot een hoopje as reduceren. Toch kon Darran haar dat niet laten doen. Ze droeg al genoeg schuldgevoelens met zich mee over de omgekomen Lavitanen in de strijd.

In zijn hoofd zocht hij de connectie die hij met Aedion had.

Hoever zijn jullie?

Het duurde een moment voor hij reactie terug kreeg.

We zijn aan de rand van de Beboste Hoogten. Een paar kilometer bij Tasil vandaan. Ze hebben wachtposten uitgezet. We hebben daar al een paar van onschadelijk weten te maken. We zullen deze route voorzichtig vervolgen.

Darran meldde de koning wat Aedion hem zojuist had laten weten.

'Mooi, ze liggen perfect op schema. Laat hen weten dat ze voorzichtig moeten zijn.'

Wees voorzichtig, Aedion. We kunnen niet voorzien wat de bandieten van plan zijn om te doen.

Misschien wel als jij hier bent.

Zijn blik vond die van de koning. 'Aedion zegt net dat we misschien kunnen voorzien wat de bandieten doen en waar ze zich verborgen houden als ik daar ben.'

De koning leek hier een moment over na te denken. Maar dan, precies zoals Darran al had verwacht, schudde de koning zijn hoofd. 'Als jij vertrekt hier, volgt mijn dochter je. Zij mag de hoofdstad niet verlaten nu.'

Het spijt me, Aedion, maar koning Reamon laat me niet vertrekken.

Hij kon merken hoe Aedion dit irriteerde. *Amira kent het hier. Liova is haar thuis. Als jij niet mag, dan zou zij toch zeker hier naartoe kunnen gaan?*

Ik mag niet komen juist om ervoor te zorgen dat Amira hier blijft.

Darran was niet van plan om te liegen tegen Aedion. Hij mocht net zo goed als ieder ander de waarheid leren kennen. *Maar, en zeg dit tegen niemand, Amira, Rhysand en ik gaan een plan ontwikkelen om jullie te helpen daar in de Beboste Hoogten.*

Jullie willen tegen het woord van de koning ingaan?

Ja. Zoals je zelf net zegt, is Liova Amira's thuis. Ze heeft er vrienden en familieleden die in gevaar zijn zolang die bandieten er huishouden. Ze gaat niet van een afstand toekijken hoe de dorpen bevrijd worden. Ze wil helpen. Net als Rhysand en ik.

'Darran, laat ze zoveel mogelijk bandieten gevangen nemen,' onderbrak Reamon zijn gedachte. 'Ik wil er zoveel mogelijk ondervragen.'

Ik wist dat we op jullie konden rekenen. Bedankt Darran.

'Ik zal het doorgeven, Sire.'

Koning Reamon vraagt me of jullie zoveel mogelijk bandieten mee terug willen brengen voor ondervraging.

Zeg maar dat we ons best doen met de middelen die we hebben.

Darran herhaalde het voor de koning, die slechts knikte. Het was duidelijk dat ook hij merkte dat het de Lavitanen tegenviel dat hij geen versterking bracht.

Ze wachtten een poosje in stilte af. Reamon begon te ijsberen door de troonzaal, naarmate ze langer geen gehoor kregen van Aedion.

Het was geen makkelijke klus om de dorpen weer terug te veroveren. Maar ze hadden geen keus. Hun land werd nog steeds geteisterd door hun vijanden. En hoe langer dat door bleef gaan, hoe meer twijfels er in hun koning kwam. Reamon voelde die druk. Hij keek Darran scherp aan. 'Je hoeft mijn gedachten niet te lezen.' 'Het spijt me, Sire. Ik kan er niets aan doen. Uw gedachten schreeuwen om aandacht.'

Reamon zei even niks, maar zijn autoritaire houding verstrakte. 'Als ik mijn gedachten wil delen, zeg ik het wel. Ga nu uit mijn hoofd.' Darran probeerde de konings gedachten zoveel mogelijk te blokkeren, toch drong het bij hem aan. Er moest iets gebeuren. 'Sire, er is een heel makkelijke oplossing voor de druk die u voelt.' 'Eruit!' blafte Reamon naar hem. 'Kom maar weer terug als je van Aedion gehoord hebt. En zeg geen woord tegen mijn dochter!' Met een diepe zucht verliet Darran de troonzaal. Dat kreeg hij voor zijn goeie intenties.

Hoofdstuk 3

Hij liep tegen Rhys op in de gangen. Hij was zo diep in gedachten geweest dat hij zijn inmiddels goede vriend totaal over het hoofd had gezien. Het kwelde hem gewoon dat koning Reamon hem zo behandelde. Het was alsof hij hem zag als een stuk vuil, wat hij alleen toeliet in het paleis, omdat hij de metgezel van zijn dochter was.

'Het liep weer lekker zo te merken,' zei Rhys tegen hem.

'Ach, ik probeerde Reamon alleen maar duidelijk te maken dat Aedion en de anderen versterking nodig hebben... Daar was hij het niet mee eens.'

'Hij is gewoon beschermend.'

'En staat niet open voor advies,' mopperde Darran.

'Zullen we de stad in gaan? Misschien kunnen we de stedelingen ergens bij helpen.'

Even twijfelde Darran. Hij wist niet wanneer hij weer iets van Aedion zou horen, maar het kon wel enige tijd in beslag nemen. Het dorp weer innemen zou vast niet soepel verlopen, zijn oude strijdmakkers kennende. Daarnaast had hij nu echt even behoefte om in het gezelschap te zijn van zijn metgezel.

Amira, kom je straks als je bij Brandon klaar bent ook naar buiten?

Ja, ik kom er zo aan.

'Oké, laten we dat maar doen dan,' zei Darran tegen Rhys.

'Mooi. Rafael is daar ook. Misschien dat hij nog wat tips voor je heeft hoe je nu het beste met zijn vader om kan gaan.'

Darran keek hem aan. 'Jij kan ook goed met hem. Waarom heeft hij dan wat tegen mij?'

'Ik weet het werkelijk niet, Darran. Eerder leek hij compleet het vertrouwen in je te hebben. Ineens is dat omgeslagen.'

Ze wandelden naar buiten toe en genoten even van de warme middagzon. Ze namen het pad welke naar de stad leidde en namen er alle tijd voor. Rhys merkte al snel dat Darran zich weer wat beter op zijn gemak voelde. Lavitanen oordeelden nog steeds over hem, na alles wat hij had gedaan voor zijn vader. Maar langzamerhand trokken ze bij. Op het moment bevond hij zich liever onder het volk

dan binnen de paleismuren. Tenzij hun geweldige metgezel bij hen was.

'We kunnen Amira vragen of ze erbij komt?' stelde Rhys voor. Darran glimlachte. 'Dat heb ik al gedaan. Ze voegt zich zo bij ons.' Rhys grinnikte. 'Ik had het kunnen weten.'

Vlak voor ze de half opgebouwde stad binnenliepen, verscheen Amira voor hen. Ze omhelsde Rhys en Darran kort, blij om hen te zien.

'Alles oké?' vroeg Darran aan haar.

Ze knikte. 'Nu wel.' Ze nam zijn hand in de hare. 'Met jou ook?' 'Altijd als jij er bent, schatje,' zei Darran met een schittering in zijn donkere ogen.

Ze grinnikte en keek Rhys aan. Hij kuste haar wang. Hoe die twee mannen het verlangen in haar konden aanwakkeren met een simpele blik of aanraking, wist ze niet. Maar het kostte haar moeite om haar aandacht erbij te houden. Ze haalde even diep adem, geen van hen aankijkend. Ze wilde geen scene zetten voor haar volk.

'Kom, laten we Raf zoeken,' zei ze.

Rhys lachte zacht. 'Ik had even het idee dat je heel iets anders wilde.'

Hij fluisterde het haar toe en zijn adem streek langs haar nek. Ze rilde van genoegen.

'Jij bent echt erg!' bracht ze uit.

Hij antwoordde niet, maar zijn gevoelens spraken boekdelen. Bij alle goden, wat hield ze toch van hen. Ze schudde haar hoofd.

'Als jullie beloven om normaal te doen zolang we in de stad zijn, dan misschien krijg je je zin vanavond.'

'O, zou je ons anders weigeren?' vroeg Darran zacht, haar uitdagend.

Ze liet Darrans hand los en zette een stap achteruit. 'Zeker weten.'

Ze draaide zich om en ging voor hen uit naar de stad. Darran was het snelste weer bij haar en hij ging naast haar lopen.

'Je zou ons niet kunnen weigeren. Nooit niet, Amira.'

Ze beet op haar lip. Ze kon haar gevoelens verbergen voor de buitenwereld, maar niet voor Darran en Rhys. Ze wisten precies wat ze haar moesten zeggen om te krijgen wat ze wilden. Maar ze

verzette zich er nu toch tegen. Al wilde ze eerlijk gezegd niets liever dan om alleen bij hen te zijn.

'Nu kan ik dat wel. Ik wil graag even naar mijn broer toe.'

'Daarna?' klonk Darrans smachtende stem.

Ze schudde haar hoofd. 'Daarna moeten we praten.'

'Amira, alsjeblieft. We hebben nog eeuwen om te praten,' meende Rhys.

Ze keek kort naar hem. 'Klopt, maar ik wil gewoon even met jullie praten.'

'En jouw wil is wet?' vroeg Darran op een uitdagende toon.

'Als je iets van mij wil, wel ja,' grinnikte ze.

Ze lachten nu alle drie, terwijl ze eindelijk de stad in wandelden. Ze begroetten de harde werkers allemaal. Dezen bogen respectvol naar het drietal, om vervolgens weer verder te gaan met hun werkzaamheden.

Amira rende vooruit toen ze haar broer ontwaarde tussen de Lavitanen.

'Raf!'

Hij keek vrolijk naar haar op en omhelsde haar eventjes zodra ze eenmaal bij hem was.

'Wat goed om je te zien, zus.'

Ze glimlachte naar hem. 'Kan ik iets voor jullie hier doen?'

'En wij ook?' voegde Rhys eraan toe.

'Alles is onder controle,' zei Rafael opgewekt. 'Maar jullie mogen mij wel gezelschap houden.'

'Is er echt niks te doen?' vroeg Darran.

'Er is genoeg te doen,' zei de prins. 'Toch kunnen we niet alles tegelijk onderhanden nemen, zonder dat we een stuk overzicht verliezen. Alles wordt geleidelijk aan weer opgebouwd. Het gaat niet heel snel, maar wel goed.'

'Gelijk heb je,' knikte Amira. 'Heb je Adriën ook gezien? Hij zou vandaag weer terugkomen van de Groenvelden.' Rafael zei niets.

Dat was ook niet nodig. Ze begreep zijn blik. 'Hij is bij Mia?'

'Natuurlijk. Je weet zelf hoe het is om lange tijd gescheiden te zijn van een metgezel. Hij zei dat hij vanavond nog langskomt.'

Rafael kon er niets aan doen dat Amira door zijn woorden nadacht over de tijd dat ze gevangen had gezeten bij Drogon. Een maand

lang was ze afgezonderd geweest van Rhys. Ze had destijds wel momenten gehad met Darran, al had ze toen nog geen benul gehad van hun verbond.

Rhys pakte haar hand vast, wetende waar ze over nadacht.

'Ik ben blij dat hij weer heelhuids terug is gekeerd.'

'Wij allemaal.'

'En de anderen in zijn groep?' wilde Amira weten.

'Goed dat je daarover begint. Nyak wilde je graag nog spreken als je tijd hebt.' Even was Amira bang dat er wat was misgegaan. Rafael zag het aan haar. 'Ze zijn allemaal in orde. Maar hij vroeg speciaal om jou.'

'Enig idee waarom?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Dat heeft hij niet gezegd.' Hij keek naar Rhys en Darran, die elk woord in zich opsloegen. 'Hij wil je alleen spreken.'

Amira knikte. 'Dat is geen probleem. Als jij Darran en Rhys bezighoudt, dan ga ik naar Nyak op zoek.'

'Eh, Amira...'

Ze keek Darran aan. *Weet je nog wat ik zei? Als je iets wil, moet je mij nu mijn gang laten gaan. Nyak doet me echt niets.*

Rhys, die haar ook haar gehoord, knikte. 'Laat haar nou maar gaan. Ze vindt anders toch wel een manier.'

Darran gaf eraan toe. Hij vond het niet prettig om zonder haar te zijn, maar hij moest haar toch haar gang laten gaan. Hij wist dat als hij haar zou tegenhouden, dat ze hem zou haten daarom. Ze genoot van vrijheid en hij wilde haar dat zoveel mogelijk geven.

'Oké. Als je me maar beloofd, dat als er iets is, je contact legt.'

Ze rolde opzichtig met haar ogen. 'Prima.'

Een moment later was ze verdwenen en Darran staarde weemoedig naar de plek waar ze zojuist nog had gestaan. Dan richtte hij zich tot Rafael.

'Ik wil je nog iets vragen.'

'Brand maar los.'

'Weet jij wat je vader tegen mij heeft?'

Dat hij het zo onbeschaamd vroeg, verbaasde Rafael een moment. Hij observeerde de duisternismagiër even en zag dat hem dit heel erg dwars zat. Dat begreep hij wel. Hij had gezien hoe zijn vader

hem benaderde. Het verbaasde iedereen dat hij zo deed. Darran had zoveel goeds gedaan tijdens de eindstrijd.

'Ik weet het niet precies,' zei hij na een poosje. 'Ik denk dat mijn vader bij jouw aanwezigheid aan de bandieten denkt. En dat hij nog steeds niet erin geslaagd is om Lavita te bevrijden. Of om onze werkelijke vijand een naam te kunnen geven. Hij neemt Drogons waarschuwing van een paar maanden geleden erg serieus.'

'Dan is dat ook de reden waarom hij Amira niet laat helpen om de andere dorpen te bevrijden,' bedacht Rhys zich.

Rafaël knikte. 'Hij laat haar niet gaan. Maar ook jullie, mijn ouders en ik mogen de stad niet van hem verlaten. Hij is bang dat als één van ons door de bandieten wordt onderschept, dat ze haar kunnen chanteren.'

'Waarom laat hij Rivin, Tiki en Adriën dan wel overal naartoe gaan?' vroeg Darran verbaasd. 'Zij betekenen net zoveel voor Amira als wij allemaal.'

'Dat weet ik, maar mijn vader ziet dat niet zo.'

Darran zuchtte. 'Ik begrijp nu enigszins waarom hij moeilijk doet wanneer ik aanwezig ben. Maar dat betekent niet dat ik het van hem accepteer. En het maakt me niet uit dat hij de koning is. We zijn familie. We horen altijd voor elkaar klaar te staan en elkaar met respect te behandelen.'

'Ik begrijp je helemaal,' knikte Rafaël. 'Ik zal het eens proberen te peilen voor je. Misschien is er wel een heel andere reden.'

'Als je dat wil doen, heel graag.'

Ze gingen vervolgens zitten en keken uitgebreid om zich heen naar hoe de stad er inmiddels bij lag. Een groot deel van de huizen was alweer redelijk ver opgebouwd.

Je kon zien aan de manier waarop de Lavitanen doorwerkten, dat ze dolgraag weer in hun eigengemaakte huizen wilden slapen. Ze zagen er trots uit en ze waren erg gemoedelijk. Iedereen was goed gestemd, ondanks dat elk van hen al bijna twee maanden achter elkaar loodzwaar werk verrichtte.

Ook nu hielp iedereen elkaar. Darran, Rhys en Rafaël besloten om mee te helpen met het klussen. Ze verplaatsten alle benodigdheden, zoals houten balken, platen en gereedschappen, naar waar ze op dat moment nodig waren.

Na een poosje voegde Amira zich ook weer bij hen, nadat ze uitgebreid met Nyak had gesproken. Ze had geen aanstalten gemaakt om uit te leggen wat er was. Echter begon ze gelijk anderen te ondersteunen in hun werk.

Na een paar uur, en het al tegen de avond liep, stopte Darran plotseling met alles wat hij deed. Hij stond stil op zijn plaats en luisterde aandachtig naar wat Aedion hem vertelde.

Zonder uitleg te geven, liet hij de balk die hij droeg uit zijn handen vallen en rende weg, naar het paleis.

Wat was er aan de hand?

Hoofdstuk 4

Darran stormde het paleis weer in. Hij had Amira naar hem horen roepen, toen hij wegrende, maar hij had haar genegeerd. Wat Aedion hem zojuist had verteld... Hij moest gelijk met koning Reamon in gesprek.

Hij rende langs dienaren, wachters en een paar van koning Reamons grootste vertrouwelingen. Het kon hem niet schelen wat voor verontwaardigende woorden ze hem toeslingerden. Niets was op dit moment belangrijker dan dat hij verslag deed aan de koning. Hij wachtte niet tot hij werd aangekondigd, liep de troonzaal gewoon binnen en zijn blik vond vrijwel meteen die van koning Reamon.

'Wat is er aan de hand?'

'Aedion legde net contact,' zei Darran hijgend van de lange afstand die hij moest rennen.

De koning ging gelijk recht op zijn zetel zitten. 'Wat heeft hij gemeld?'

'De bandieten hebben hen in de val gelokt. Een deel van onze strijders zit vast in Tasil. Een klein deel van hen, waaronder Aedion is ontsnapt.'

'Wát?!'

Darran draaide zich om bij het horen van Amira's uitroep. Rhys stond naast haar. De blik in de ogen van zijn metgezel zou hij nooit vergeten. Haar ogen gloeiden van vastbeslotenheid.

'Amira, waag het niet!' barstte haar vader.

Ze liep onbevreesd op hem af. Ze wees dreigend naar hem en keek met een felle blik naar haar vader.

'U heeft me hier in Oros willen houden, terwijl mijn vrienden en familie nu diep in de problemen zitten! Ik had hen kunnen helpen! Ik had die bandieten kunnen uitschakelen voor er iets mis had kunnen lopen!'

'Hou je hierbuiten, Amira. Dit zijn mijn zaken, niet de jouwe.'

Het vuur in haar werd wild. 'Wat u ook zegt, ik ga naar hen toe!'

'Dat ga je niet!'

Haar vader stond op en ging vlak voor haar staan. Hij had een eeuwenoude wijsheid en autoriteit die van hem afstraalde, maar

Amira deinsde niet terug. De dreiging die haar vader nu uitstraalde, deed haar helemaal niks. Navarog en Drogon waren veel beangstigender voor haar geweest.

'U gaat mij niet langer tegenhouden, vader. Het mogen misschien uw onderdanen zijn, maar ik ken hen. Ik ben met een deel van hen opgegroeid. En u kunt het me niet weigeren om mijn vrienden te redden.'

'Je mag dan oneindig veel voor ons land en volk betekenen, maar je gaat níét naar de Beboste Hoogten. We kunnen wel wat strijders missen. Maar er is niemand die jou kan vervangen. Ik zal zelf daar naar afreizen en hen redden. Jij blijft ten alle tijde hier.'

Ze kookte nu. Darran pakte Amira bij haar arm en trok haar tegen zich aan om haar tot rust te manen. Hij wilde niet dat ze per ongeluk de hele troonzaal in de vlammen ging zetten.

'Sire, kunnen wij iets voor u betekenen?' vroeg Rhys, het enige compromis zoekende wat hij op dit moment kon bedenken. 'Is het een optie dat een van ons met u mee gaat, zodat Amira weet wat er daar gaande is?'

Wat ben je aan het doen?

Rhys hoorde Darrans stem in zijn hoofd. *Als ik Reamon zover krijg dat één van ons tweeën mee gaat, dan kan de ander samen met Amira vertrekken, gelijk nadat wij weg zijn.*

Darran wist wonderbaarlijk genoeg zijn gezicht in de plooi te houden en streek ondertussen over Amira's rug. Hoewel ze al tot rust was gekomen door Rhys' idee, gaf ze haar vader de indruk dat ze nog steeds razend was.

Goed idee.

'Met één van ons twee aan uw zijde, Sire, heeft u toegang tot Amira's magie. Ze hoeft er niet fysiek bij aanwezig te zijn,' ging Rhys verder, aangemoedigd door Amira's akkoord.

'Daar heb je gelijk in, jongeman,' beaamde de koning. Hij dacht er een moment over na. 'Amira?' Hij wachtte tot ze hem weer aankeek.

'Als ik Rhysand met me meebreng, ben je dan gerustgesteld?'

Ze zuchtte en haar blik vond Rhys. Hij knikte haar toe, waarna ze zich weer tot haar vader richtte. 'Ik zou het liefst zelf helpen. Maar als u Rhys met u meeneemt, kan ik er ook wel mee leven.'

'Goed. We vertrekken morgenochtend bij het eerste licht,' zei koning Reamon, terwijl hij Rhys weer aansprak.

Deze boog. 'Natuurlijk, Sire.'

'Dat is dan geregeld. Amira, kan ik je nog even alleen spreken?'

Ze knikte en keek haar metgezellen na tot ze de troonzaal uit waren. Ze blikte terug naar haar vader, die bij het torenhoge raam was gaan staan. Hij gebaarde haar om naast hem te komen staan en dat deed ze.

'Wat zie je als je naar de stad kijkt?' vroeg Reamon haar.

Amira volgde zijn blik en zag de Lavitanen die nog steeds hard aan het werk waren. Ze beschouwde hen als haar vrienden. Vervolgens observeerde ze haar volk en dacht ze aan de sfeer die ze had gevoeld, toen ze even daarvoor nog buiten had meegeholpen.

'Ik zie het trotse volk van de Lavitanen. De liefde die ze hebben voor elkaar en hun land. En ik zie onze cultuur, die nog net zo schitterend is als voor ons land werd aangevallen.'

'Zie je hen als je onderdanen of eerder als een naaste?'

Ze wist dat haar vader het antwoord op die vraag al wist. 'Ik zie hen als mijn vrienden,' gaf ze toe.

'Ik zeg je dit niet om je te pesten, Amira, maar je bent te nauw betrokken bij alles. Begrijp me niet verkeerd. De goedheid die in je zit, heeft voor veel vertrouwen gezorgd onder ons volk. Het vertrouwen wat je hebt versterkt door Navarog en Drogon uit te schakelen. Het probleem is nu, dat diezelfde goedheid ervoor zorgt dat je moeite hebt om rationeel te denken. De keuzes die je maakt zijn niet alleen belangrijk voor jezelf en je naasten. Je keuzes reflecteren ook op ons volk.'

'Dat weet ik,' zei ze.

'Ja, je weet het. Echter handel je er niet altijd na. Ik begrijp je boosheid om wat er nu in de Beboste Hoogten is voorgevallen. Maar wat als jij erbij was geweest en je had het niet zien aankomen? Dan had Lavita niet alleen haar prinses verloren, maar ook de vrede die tot dusver al gecreëerd is dankzij jou.'

'Die vrede moeten we in stand weten te houden.'

'Precies. Het zal zeker niet makkelijk zijn en ik weet dat jij en ik regelmatig meningsverschillen hebben...' Hij legde zijn hand op haar schouder. 'Vergeet niet dat met elke keuze die ik maak, ik jouw

veiligheid voorop heb staan. Zeker nu we nog niet weten welke andere dreiging nog boven Lavita hangt.'

Amira beet op haar lip. Ze wilde haar vader nog niet vertellen wat ze had ontdekt tijdens haar magietrip met Brandon. Want wat had ze nu eigenlijk ontdekt? Een schim die haar toesprak en haar vervolgens met zijn magie uit het visioen had verwijderd? Dat was niks. En ze wist dat haar vader het haar zou verbieden om opnieuw naar die man op zoek te gaan.

'Ik hoop dat we erachter komen wie het is,' zei ze uiteindelijk.

'Ja, ik ook.' Reamon sloeg een arm om haar schouder en drukte haar tegen zich aan. 'Ik ben blij dat je weer thuis bent.'

Daar reageerde ze niet op. Was zij blij om in Oros te zijn? Ze wist het werkelijk niet. Ze had hier haar ware familie, haar metgezellen en hele goede vrienden. Toch miste ze het leven wat ze voor alles had gehad. Toen ze nog een simpel meisje was geweest dat boogschieten erg leuk vond.

Het viel Reamon op hoe stil ze was. 'Ben je wel gelukkig hier?'

Ze kon het niet helpen dat ze schrok van die vraag. Ze keek haar vader met grote ogen aan.

'Ik vraag het alleen, omdat ik merk dat je je snel afzondert. Je brengt de meeste tijd door bij Brandon, je metgezellen en in de stad. Je lijkt mij toch te ontwijken. Zelfs met je moeder spreek je weinig.'

Er verscheen een wat gekwelde uitdrukking op haar gezicht. 'Het... Ik weet...' Ze zuchtte diep. 'Het is moeilijk uit te leggen.'

'Probeer het alsjeblieft, Amira.'

'Het is gewoon... Elke keer dat ik met jullie in gesprek ga, hebben jullie verwachtingen van me. Ik begrijp dat jullie willen dat ik net als Rafael me voorbereid op al die verplichtingen en doe wat er van mij verwacht wordt. Maar ik kan dat niet zomaar.'

'Dat zijn dingen die je me moet zeggen, Amira. Ik kan niet in jouw hoofd kijken. Ik wil je alles geven wat je nodig hebt om aan te kunnen passen aan het leven hier. Als wij te snel gaan, zeg het me dan.' Ze knikte. 'Vertel me wat over je leven in Liova. Misschien kunnen we een aantal dingen van daar hier integreren.'

'U zou dat doen voor mij?'

Reamon keek haar aan. 'Zonder enige twijfel.'